

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18CoCsp/46/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120447603
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:6120447603.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska č. 5, 851 02 Bratislava - Petržalka, IČO: 35724803, zastúpený Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska č. 5, 851 02 Bratislava - Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, C. D. XXXX/X, E., v konaní o zaplatenie 11.038,66 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 11Csp/122/2021-145 zo dňa 30.06.2022, takto jednohlasne

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku II. s upresnením v jeho záhlaví, že IČO právneho zástupcu žalobcu, Remedium Legal, s.r.o. je 53 255 739.

II. Z r u š u j e rozsudok vo výroku III. a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol nasledovné :

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 10.613,13 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 8.758,90 Eur odo dňa 25.03.2020 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a.

III. Súd žalobcovi p r i z n á v a právo na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanému v rozsahu 92,30% s tým, že o samotnej výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením súdneho úradníka.“

2. V odôvodnení súd prvej inštancie konštatoval, že posudzovaný právny vzťah strán sporu je vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou, konkrétne zmluvou o splátkovom úvere (spotrebiteľský úver) zo dňa 23.02.2018. Žalobca - právnická osoba - podnikateľ bol od uzavretia zmluvy v postavení dodávateľa a žalovaný - fyzická osoba - nepodnikateľ bol v postavení spotrebiteľa.

Súd prvej inštancie skúmal platnosť postúpenia predmetnej pohľadávky žalovaného, a teda, či v konaní je daná aktívna vecná legitímácia na strane žalobcu. Mal zo strany žalobcu preukázané, že pred postúpením pohľadávky došlo zo strany právneho predchodcu žalobcu k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Následne písomnou výzvou (banky) po tom, čo bol žalovaný nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splácaním jednotlivých už splatných splátok, bol zo strany pôvodného veriteľa (banky) žalovaný opätovne vyzvaný na zaplatenie celej splatnej pohľadávky. Konštatoval,

že splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie splatnej pohľadávky bolo v konaní preukázané, a teda žalobca má v konaní aktívnu vecnú legitimitáciu.

Dospel k záveru, že žaloba je v časti dôvodná a žalobca preukázal platné uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spíňajúcej všetky obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, medzi jeho právnym predchodcom a žalovaným, v zmysle ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému finančné prostriedky vo forme povoleného prečerpania na jeho bežnom účte. Právny predchodca žalobcu aplikoval zákonný postup podľa § 53 ods. 9 OZ a vyhlásil svoju úverovú pohľadávku v zmysle úverovej zmluvy v celosti za predčasne splatnú.

Vyhovel žalobe v časti istiny vo výške 8.758,90 eura, ktorá tvorí nezaplatenú istinu úveru, keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný čerpal úver vo výške 9.000 eur a poukázal úhrady - splátky úveru celkovo vo výške 1.079,90 eura, z ktorých bola na istinu započítaná suma vo výške 241,10 eura, a v časti vyčíslených úrokov z omeškania vo výške 199,59 eura pozostávajúcich zo zmluvného úroku z omeškania vo výške 75,18 eura a z úroku z omeškania po zosplatnení úveru do postúpenia pohľadávky na žalobcu vo výške 124,41 eura, a poplatkov za poistenie úveru a za upomienky celkovo vo výške 57,28 eura.

Uviedol, že jedným z uplatnených nárokov žalobcu je aj vyčíslený zmluvný úrok z istiny úveru v sume 2.022,89 eura. Podľa súdu prvej inštancie by za riadneho plnenia povinností žalovaný zaplatil žalobcovi úroky z istiny v celkovej výške 2.837,03 eura ako odplatu za poskytnutý úver. Po započítaní platieb žalovaného na zmluvný úrok v celkovej výške 814,14 eura, žalobca po zosplatnení úveru žiadal priznať rozdiel medzi celkovými úrokmi po odpočítaní sumy zaplatenej žalovaným do zosplatnenia úveru, ktorý predstavuje vyčíslené zmluvné úroky vo výške 2.022,89 eura do konečnej splatnosti úveru. Dospel k záveru, že povinnosť spotrebiteľa platiť veriteľovi riadne zmluvné úroky aj po tom, čo žalobca vykonaním jednostranného právneho úkonu úver predčasne zosplatnil, nevyplýva z ustanovenia žiadneho právneho predpisu. Niet kogentnej úpravy, podľa ktorej by bolo možné priznať úroky dohodnuté popri úrokoch z omeškania. Dohodnuté úroky za úver zákon reguluje bez časovej úpravy, a preto dohoda o takýchto úrokoch je odklonom od dispozitívnej úpravy, je v neprospech spotrebiteľa a tiež vyvoláva hrubú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany. Ak je povinnosť spotrebiteľa platiť riadne úroky aj po vyhlásení predčasnej splatnosti zo strany veriteľa súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako je tomu v prejednávanej veci, súd prvej inštancie považuje toto ustanovenie za neplatné s ohľadom na § 53 ods. 1 a 5 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže sa jedná o odklon od práv spotrebiteľa v jeho neprospech, a jedná sa o neprijateľnú zmluvnú podmienku, vzhľadom na značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, kedy by spotrebiteľ bol povinný platiť dohodnutý úrok zo spotrebiteľského úveru, čomu by však už ďalej nekorešpondovalo jeho dohodnuté právo hradiť spotrebiteľský úver v splátkach. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. XXXXXXXX/XX/XXXX zo dňa 26.08.2021 v obdobnej veci, ktorý predstavuje odklon od rozhodnutia č. 5 uverejneného v Zbierke stanovísk a rozhodnutí NS SR č. 1/2021 (ide o rozhodnutie, na ktoré poukazuje aj žalobca v podanej žalobe - Uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/113/2018 zo dňa 30.07.2019) v ktorom odvolací súd vzhľadom na výsledok prejudiciálneho konania v Rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-192/20 zo dňa 10.06.2021, v odôvodnení konštatuje, že „pokiaľ právna úprava v ustanovení § 519 Občianskeho zákonníka umožňuje veriteľovi požadovať náhradu škody, tak v zásade po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľ nemá právo na dohodnutý úrok z istiny. Inak povedané, po defaulte úveru zo strany veriteľa kumulácia dohodnutého úroku s úrokom z omeškania podľa § 517 Občianskeho zákonníka je vylúčená.“ Vzhľadom na prijatý záver, súd prvej inštancie žalobcovi nepriznal vyčíslený zmluvný úrok po vyhlásení zosplatnenia predmetného úveru ku dňu 01.12.2019 na základe špecifikácie žalobcu (čl. 127) ako úrok z istiny úveru 8.758,90 eura s ročnou úrokovou sadzbou 15,90% za obdobie od 02.12.2019 do 15.12.2019 v sume 54,16 eura; za obdobie od 16.12.2019 do 15.01.2020 v sume 119,92 eura; za obdobie od 16.01.2020 do 15.02.2020 v sume 119,92 eura; za obdobie od 16.02.2020 do 15.03.2020 v sume 112,19 eura; za obdobie od 16.03.2020 do 20.03.2020 v sume 19,34 eura, teda celkovo vo výške 425,53 eura a žalobu v tejto časti zmluvného úroku zamietol, pričom žalobcovi priznal úrok vo výške 1.597,36 eura.

3. O trovách konania v danej veci súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Konštatoval, že žalobca bol v konaní úspešný v rozsahu 96,15%, žalovaný bol úspešný v rozsahu 3,85%, preto o trovách konania rozhodol v súlade § 255 CSP tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 92,30%.

4. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov II. a III. podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Nestotožnil sa s právnym posúdením veci súdu prvej inštancie, kedy súd žalobcovi priznal nárok na zaplatenie riadneho úroku iba do zosplatnenia. Neplnením povinností žalovaného uhrádzať splátky riadne a včas bol postupca, F. F., G., nútený pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, tzn. splátky ktoré dovtedy neboli splatné sa stali predčasne splatnými. Žalobca má za to, že uvedené nemá vplyv na nárok na odplatu v podobe riadnych úrokov dohodnutých v zmluve o splátkovom úvere č. 5141783240 z 23.02.2018. Poukázal na to, že v zmysle Obchodného zákonníka má veriteľ nárok na riadne úroky aj po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru až do riadneho zaplatenia, pričom túto skutočnosť možno odvodiť z zákonných ustanovení § 503 ods. 3, § 505 a § 506 Obchodného zákonníka. Zákon oprávňuje veriteľa v prípade, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok, alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace odstúpiť od zmluvy a požadovať od dlžníka vrátenie dlžnej sumy spolu s dohodnutými úrokmi. Na základe uvedeného má žalobca za to, že uvedené ustanovenie možno analogicky aplikovať aj na prípad, kedy veriteľ v dôsledku omeškania dlžníka s platením splátok riadne a včas využije dojednanú možnosť vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Zákon v súvislosti s odstúpením veriteľa od úverovej zmluvy počíta so vznikom špecifickej situácie, kedy napriek odstúpeniu od úverovej zmluvy naďalej trvá záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť dohodnutý úrok. Postup súdu prvej inštancie, kedy súd žalobcovi priznal nárok na zaplatenie riadneho úroku iba do zosplatnenia je postupom, ktorým súd neprímerane a nezákonne ochránil neplatiaceho dlžníka, čím žalobcu pripravil o ušlý zisk, ktorý mu na základe zákona patrí aj v prípade vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Súd odmietnutím priznania zmluvného úroku teda podľa názoru žalobcu konal v rozpore s právnou zásadou, že nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho konania. Vzhľadom na uvedené má žalobca za to, že mu patrí nárok na úhradu riadnych úrokov až do zaplatenia. Žalobca v súvislosti s vyššie uvedeným poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/113/2018 zo dňa 30. júla 2019a 7Cdo/38/2020 z 30 júna 2022.

Na základe uvedeného žalobca preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu aj v časti o zapl. 425,53 eura a prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a zároveň, aby súd opravil zrejmu nesprávnosť a to vydaním opravného uznesenia.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

6. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

7. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo z vyjadrení strany nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

8. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k tomu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9. Z doterajšieho dokazovania vyplýva, že dňa 23.02.2018 právny predchodca žalobcu, spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova č. 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 uzavrel so žalovaným Zmluvu o splátkovom úvere (spotrebiteľský úver) č. 5141783240 (ďalej len Zmluva), na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 9.000 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných 96 mesačných splátkach v sume 166,35 eura. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0218/2020/CE uzavretej dňa 24.03.2020 medzi žalobcom ako postupníkom a Slovenskou sporiteľňou a.s. ako postupcom došlo k postúpeniu pohľadávky žalovaného na žalobcu.

10. Uzatvorená Zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Zmluva má podobu formulára koncipovaného žalobcom. Z uvedeného je zrejmé, že na predmetnú zmluvu je nutné aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka).

11. Odvolací súd dospel k záveru, že vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver o nedôvodnosti nároku žalobcu na zmluvný úrok po vyhlásení zosplatnenia spotrebiteľského úveru ku dňu 01.12.2019 ako úrok z istiny úveru 8.758,90 eura s ročnou úrokovou sadzbou 15,90% za obdobie od 02.12.2019 do 15.12.2019 v sume 54,16 eura; za obdobie od 16.12.2019 do 15.01.2020 v sume 119,92 eura; za obdobie od 16.01.2020 do 15.02.2020 v sume 119,92 eura; za obdobie od 16.02.2020 do 15.03.2020 v sume 112,19 eura; za obdobie od 16.03.2020 do 20.03.2020 v sume 19,34 eura, teda celkovo vo výške 425,53 eura. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu uvádza nasledovne.

12. V danom prípade ide o spotrebiteľský spor, t.j. spor so slabšou stranou a súd je z úradnej povinnosti povinný skúmať či boli dodržané všetky zákonné podmienky a náležitosti, tak ako stanovuje Občiansky zákonník v prípade spotrebiteľských zmlúv.

13. V súvislosti s riešením možného súbehu zmluvných úrokov a úrokov z omeškania správne poukázal súd prvej inštancie na právne závery vyslovené v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 20CoCsp/10/2020 zo dňa 09.03.2020, keď v obdobnej veci odvolací súd predtým než v predmetnej veci rozhodol, konanie prerušil podľa § 162 ods. 1 písm. c/ CSP a súdnemu dvoru EÚ predložil tam formulované otázky o ktorých súdny dvor rozsudkom Súdného dvora (Siedma komora z 10.06.2021 vo veci C-192/20) rozhodol tak, že: „A : S výhradou overení, ktoré prináleží vykonať vnútroštátnemu súdu, sa má smernica Rady 93/13/ EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať v tom zmysle, že nie je uplatniteľná na vnútroštátne ustanovenia, podľa ktorých spotrebiteľ, ktorý uzavrel s predajcom alebo dodávateľom zmluvu o úvere, nemôže byť povinný na základe ustanovení tejto zmluvy v prípade predčasného zosplatnenia úveru platiť predajcovi alebo dodávateľovi bežné úroky za obdobie od rozhodnutia o tomto zosplatnení až do skutočného splatenia požičanej sumy, pokiaľ zaplatenie úrokov z omeškania a iných zmluvných pokút splatných podľa uvedenej zmluvy umožňuje kompenzáciu skutočnej škody, ktorú predajca alebo dodávateľ utrpel.

14. So zreteľom na výsledky prejudiciálneho konania v danej veci odvolací súd sa v stotožnil s odklonom súdu prvej inštancie podľa ust. § 393 ods. 3 CSP od rozhodnutia č. 5 uverejneného v Zbierke stanovísk a rozhodnutí NS SR č. 1/2021, ktoré nezohľadňovalo výsledok prejudiciálneho konania v tejto veci a zotrváva na názore o právnej nemožnosti kumulácie úrokov s úrokmi z omeškania a to z týchto dôvodov.

15. Odvolací súd je presvedčený, že vzhľadom na výsledok prejudiciálneho konania v prejednávanej veci, má veriteľ podľa slovenského práva proti dlžníkovi (vrátane dlžníkov spotrebiteľov) právo na úroky z omeškania, ktorých výšku stanovuje vláda svojim nariadením podľa stavu ekonomiky.

16. Ak však veriteľovi vznikla škoda, ktorá je vyššia ako úroky z omeškania, veriteľ má právo aj na náhradu škody. Ak vznikla veriteľovi škoda, veriteľove právo na náhradu škody zákon neobmedzuje.

17. Jediným obmedzením je limit skutočnej škody. Zákon však prikazuje od škody odpočítať úroky z omeškania, ktoré plnia funkciu minimálnej paušálnej náhrady škody, no vlastnosť paušálu (úrokov z omeškania) je tolerovaná tým, že inštitút úrokov z omeškania súčasne plní aj funkciu sankcie.

18. Veriteľ má možnosť využiť aj ďalšie sankcie, akou je napríklad zmluvná pokuta, no ak všetky sankcie dosiahnu výšku samotnej istiny pohľadávky, tak následne má veriteľ už len právo na úroky z omeškania.

19. Zákonná úprava teda priznáva veriteľom úplné odškodnenie za ujmu, ktorá im vznikla tým, že spotrebiteľ porušil zmluvu. Zákonná úprava reguluje takýto režim voči všetkým veriteľom peňažných pohľadávok, napríklad zo zmlúv o dielo, zmlúv o nájme a rovnako aj zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere a iných. Občiansky zákonník pri úrokoch z omeškania nijako nezvýhodňuje banky a iných obchodníkov s úvermi oproti iným majiteľom peňažných pohľadávok.

20. Odvolací súd poznamenáva, že práva veriteľa na úroky z omeškania veriteľovi patria zo zákona, a teda aj v prípade, ak by neboli dohodnuté. Zákon teda garantuje pri omeškaní spotrebiteľa veriteľovi úplnú náhradu škody, no súčasne v spotrebiteľských veciach zakazuje zmluvou zhoršenie právneho postavenia spotrebiteľov.

21. Zákon zakazuje, aby sa zmluvou zhoršilo postavenie spotrebiteľa oproti právnomu stavu podľa Občianskeho zákonníka (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

22. Nemali by byť pochybnosti o tom, že popri zákonom stanovenom sankčnom mechanizme, ktorý predpokladá úplné odškodnenie ujmy veriteľa, je ďalšia záťaž, a to zmluvnými úrokmi (kumulácia úrokov) záťažou už nad rámec zákona a zhoršuje postavenie spotrebiteľa oproti zákonnému stavu, čo je zakázané v § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

23. Ak by sa nebral zreteľ na slovenskú právnu úpravu a vychádzalo by sa len z povinnosti platiť úroky popri úrokoch z omeškania, nastáva z pohľadu platného práva pre spotrebiteľa krajne nespravodlivá situácia. Veriteľ by totiž po tom, ako jednostranne vyvolal default, mal zachované nielen všetky práva zo zmluvy vrátane úrokov, ale by si mohol pripočítať k úrokom aj úroky z omeškania, iné sankcie a tiež príležitosť na náhradu škody. Na druhej strane by spotrebiteľ nemal zo zmluvných benefitov zachovanú žiadnu výhodu.

24. Pomer zachovaných príležitostí zo zmluvy by teda po defaulte bol 100:0 v neprospech spotrebiteľa a veriteľ k svojim „100“ by mal plus výhody plynúce zo zákonného sankčného a reparačného mechanizmu.

25. Každý veriteľ pohľadávky, ktorá má vlastnosť, že je finančná, má voči spotrebiteľovi po vzniku omeškania právo na úroky z omeškania, ktoré zákon limituje. Nie teda právo na úroky, ktoré sú cenou za poskytnutie peňazí za ich užívanie počas zmluvou aprobovaného obdobia a to je obdobie do splatnosti.

26. Kým do splatnosti ide o stav v súlade so zmluvou a ktorému zodpovedajú zmluvné úroky, tak stav omeškania po splatnosti je stavom porušenia práva spojený s nárokmi z porušenia práva, najmä so sankciami a reparáciou škody.

27. Slovenská právna úprava, teda ad. 1 neupravuje úroky za užívanie peňazí poskytnutých spotrebiteľovi po splatnosti, ale len úroky z omeškania plus iné sankcie plus náhrada škody a ad 2. zakazuje zmluvou zhoršenie zákonom regulovaného stavu pod ad. 1 (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

28. Navyše rozsudkom Súdneho dvora EÚ v tejto veci (C-192/20) boli vyvrátené aj argumenty Banky o výklade rozsudku Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-96/16 a C-94/17 (že úroky patria až do vrátenia peňazí) v jej prospech.

29. Podľa § 519 Občianskeho zákonníka, právo veriteľa na náhradu škody spôsobenej omeškaním dlžníka nie je dotknuté; pri omeškaní s plnením peňažného dlhu možno však náhradu škody požadovať, len pokiaľ nie je krytá úrokmi z omeškania alebo poplatkom z omeškania.

30. Na úvod v bode 27 Súdny dvor upresnil, že z návrhu na začatie prejudiciálneho konania na jednej strane vyplýva, že podľa § 519 Občianskeho zákonníka má veriteľ v prípade omeškania so splácaním peňažného dlhu nárok na náhradu škody, ktorá z toho vyplýva, pokiaľ táto škoda nie je pokrytá úrokmi z omeškania, ktorých výška je v súvislosti so zmluvami o spotrebiteľskom úvere podľa § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 obmedzená.

31. Zhrňujúc uvedené výsledok prejudiciálneho konania v tejto veci je potrebné vykladať vo svetle rozsudku Súdneho dvora EÚ tak, že pokiaľ právna úprava v ustanovení § 519 Občianskeho zákonníka umožňuje veriteľovi požadovať náhradu škody, tak v zásade po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľ nemá právo na dohodnutý úrok z istiny. Inak povedané, po defaulte úveru zo strany veriteľa kumulácia dohodnutého úroku s úrokom z omeškania podľa § 517 Občianskeho zákonníka je vylúčená.

32. Pretože žalobca neuviedol žiadne skutočnosti v odvolaní, ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový alebo právny stav odvolacím súdom, odvolací súd konštatujúc vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie, rozsudok vo výroku, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil, s tým, že upresnil v jeho záhlaví, že IČO právneho zástupcu žalobcu, Remedium Legal, s.r.o. je 53 255 739.

33. Odvolací súd dodáva, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

34. Pokiaľ ide o trovy prvoinštančného konania, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že súd prvej inštancie aplikoval ust. § 255 ods. 2 CSP, konštatovaním, že žalobca mal v spore čiastočný čistý úspech v percentuálnom vyjadrení 92,30 %, a takomto rozsahu mu priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému.

35. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti, teda petitu a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. U žalobcu ide o plný úspech v konaní iba vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana sporu, ktorá mala plný úspech vo veci má nárok na náhradu trov všetkých účelne vynaložených trov proti druhej strane sporu, ktorá vo veci úspech nemala. Ak strana sporu nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech, t.j. každá strana je sčasti úspešná a sčasti neúspešná.

36. Napriek uvedenému odvolací súd zástava názor, že úlohou súdu nie je len mechanicky rozhodovať o náhrade nákladov podľa výsledku sporu, ale zvažiť, či tu neexistujú ďalšie rozhodujúce okolnosti majúce podstatný vplyv na priznanie alebo nepriznanie náhrady účelne vynaložených nákladov. Súdu priamo zo zákona vyplýva povinnosť pri rozhodovaní o náhrade trov konania skúmať i (ne)existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP. V žiadnej právnej veci sa strana sporu nemôže spoliehať na to, že zmierňujúce ustanovenie § 257 CSP sa ho nedotkne.

37. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, či súd prvej inštancie dostatočne skúmal (ne) existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa a ako sa vysporiadal s uvedenými skutočnosťami ako s dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, ktoré zakladajú aplikáciu ust. § 257 CSP.

38. Obsahové náležitosti rozsudku určuje ustanovenie § 220 CSP. Ich správnosť a úplnosť je predpokladom vykonateľnosti a preskúmateľnosti rozhodnutia. Či je rozhodnutie preskúmateľné alebo nie, sa dá zistiť len z jeho odôvodnenia.

39. Keďže nedostatočne zdôvodnenie rozhodnutia je potrebné hodnotiť ako nesprávny procesný postup súdu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v súvisiacom výroku III. o trovách konania postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

40. Úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci bude opätovne rozhodnúť o trovách konania s tým, že posúdi, či v tejto veci existujú skutočnosti, ktoré odôvodňujú aplikáciu ust. § 257 CSP. Súd prvej inštancie svoje závery odôvodní v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP tak, aby jeho rozhodnutie bolo presvedčivé.

41. Prvoinštančný súd, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP) v novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

42. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).